

Sygn. akt II K 391/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Jachniewicz

Protokolant: Barbara Budzińska

Pod nieobecność Prokuratora

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r. i 16 stycznia 2018r. na rozprawie sprawy:

S. K., syna A. i J. z domu S., urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. W dniu 23.08.2016r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci 85,71 grama amfetaminy, co stanowi 85 pojedynczych porcji konsumpcyjnych, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

II. W dniu 17.01.2017r. w G. wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci 73,35 grama amfetaminy, co stanowi nie mniej niż 73 pojedynczych porcji konsumpcyjnych, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

1. Oskarżonego S. K. uznaje za winnego czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że z opisu czynów eliminuje znamię znacznej ilości, czyny te kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uznając jednocześnie, że stanowią one ciąg przestępstw i za to, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., na mocy art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. Na mocy art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych wykazie dowodów rzeczowych nr I/61/17/N pod poz. 1, 2 (k. 152) oraz dowodu opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/232/17/N (k. 247), zarządzając ich zniszczenie;

3. Na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr III/488/17/P pod poz. 5 (k. 248);

4. Na mocy art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. obciąża oskarżonego wydatkami postępowania w kwocie 4498,56 zł (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt osiem złotych 56/100) oraz opłatą w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 391/17

UZASADNIENIE

Wobec złożenia przez obrońcę oskarżonego S. K. wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k., Sąd ograniczył uzasadnienie jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny stanowi podstawę do przypisania oskarżonemu S. K. czynów z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przestępstwo to popełnia ten, kto wbrew przepisom ustawy, posiada środki odurzające lub substancje psychotropowe. Zgodnie z ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii amfetamina i jej sole znajdują się w grupie II – P środków psychotropowych. Ze sporządzonej w sprawie opinii kryminalistycznych jednoznacznie wynika, iż ujawniona w dniu 23 sierpnia 2016 roku w wyniku przeszukania zaplecza warsztatu przy ul. (...). W. 165, w którym S. K. prowadzi swój warsztat, substancja proszkowa o barwie kremowej i łącznej masie netto 85,71 g zawiera amfetaminę w postaci soli (siarczanu) i może stanowić 85 porcji handlowych narkotyku. Druga opinia kryminalistyczna dotycząca substancji sypkiej barwy kremowej o masie netto 73,35 g ujawnionej w wyniku przeszukania S. K. w dniu 17 stycznia 2017 roku wykazała, iż zawiera w sobie amfetaminę w postaci soli i stanowi 73 działki handlowe tego narkotyku. Niewątpliwym jest więc, iż powyższe wyczerpuje znamiona czynu zabronionego polegającego na posiadaniu środków psychotropowych wbrew ustawie.

Sąd przyjął odmienną, łagodniejszą kwalifikację prawną czynów oskarżonego niż prokurator w akcie oskarżenia. Prokurator przyjął, iż S. K. zarówno w dniu 23 sierpnia 2016 roku, jak i w dniu 17 stycznia 2017 roku posiadał znaczne ilości narkotyków. Sąd stoi na odmiennym stanowisku w tym zakresie. Przyznać należy, iż interpretacja pojęcia „znaczna ilość” nie jest jednolita, ani w doktrynie, ani też w orzecznictwie. Należy jednak wskazać na wykładnię językową znaczenia „znaczna ilość”, z której wywnioskować można, iż jest to ilość ponadprzeciętna, pokaźna, co pokreślił także Sąd Apelacyjny w Katowicach (wyrok SA w Katowicach z 28 czerwca 2005 r., II AKa 166/05 LEX 164575). Zdaniem Sądu ilość narkotyków stanowiąca kilkadziesiąt porcji handlowych wobec powyższej wykładni nie jest ilością ponadprzeciętną, ani też pokaźną. Można nawet przyjąć, iż prawdopodobne jest, że osoba uzależniona od narkotyków będzie posiadała taką ilość narkotyków (stanowiącą kilkadziesiąt porcji) niejako na zapas. Warto także przytoczyć w tym zakresie także wyrok SA w Krakowie z 31 sierpnia 2005 r., II Aka 167/05, KZS 2005, nr 9, poz. 32, gdzie Sąd wskazał, iż: „Jak to dawniej wyraził Sąd Apelacyjny, znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do odurzenia się jednorazowo kilkudziesięciu tysięcy osób (KZS 6/97 poz. 34 - OSNPK 12/07 poz. 220, więc nie kilkudziesięciu osób, jak to czasem wyrażano (KZS 8/97 poz. 47, a podobnie SA (...) - KZS 6/04 poz. 79 i OSNPK 11-12/04 poz. 32) czy 100-200 gramów (KZS 1/00 poz. 48 oraz 10/03 poz. 18 i OSA 9/03 poz. 94 oraz OSNPK 12/03 poz. 23). Po pierwsze - byłoby to sprzeczne z treścią owego słowa w języku polskim oznaczającego dość dużą ilość, więc nie ilość niewielką. Po drugie - byłoby sprzeczne z trójstopniowym podziałem owych przestępstw na typy kwalifikowane odnoszące się m.in. do ilości znacznych, na typy uprzywilejowane dla wypadków mniejszej wagi odnoszące się do ilości nieznacznych oraz na typy podstawowe przestępstw z cyt. ustawy. Gdyby bowiem wspomniane 10-20 dkg uznać za ilość znaczną, a dla wypadku mniejszej wagi zostawić kilka porcji, to zakres pozostały dla typu podstawowego byłby bardzo wąski, choć jako zasadniczy powinien obejmować główną ilość popełnianych przestępstw.” Sąd w pełni popiera i akceptuje powyższe poglądy, stąd kwalifikacja prawna czynów oskarżonego wymagała dokonanej przez Sąd zmiany.

Sąd uznając oskarżonego za winnego popełnienia czynów wymienionych w wyroku, ustalił, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k. k. W myśl art. 91 § 1 k. k., jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa albo więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Zdaniem Sądu, w przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z podobnym sposobem działania – oskarżony bowiem posiadał podobne ilości tego samego rodzaju narkotyku przebywając na terenie swojego warsztatu. Pierwszy z zarzucanych oskarżonemu czynów został popełniony w dniu 24 sierpnia 2016 r., zaś drugi i jednocześnie ostatni – w dniu 17 stycznia 2017 r., a zatem spełniona jest także wskazana w art. 91 § 1 k. k. przesłanka popełnienia przestępstw w krótkich odstępach czasu, bowiem popełnienie tych dwóch czynów dzielił jedynie okres około 5 miesięcy. W związku z powyższym, wobec faktu, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 91 § 1 k. k. (tj. działanie z wykorzystaniem takiej samej sposobności, w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny wyrok, co do któregośkolwiek z tych przestępstw), Sąd uznał, że zarzucane oskarżonemu przestępstwa stanowią ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k. k.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie znajdował się on w szczególności w inkryminowanym czasie w stanie zaburzeń psychotycznych, nie był chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Nie miał on w inkryminowanym czasie zniesionej, ani ograniczonej w znacznym stopniu możliwości rozpoznania znaczenia swojego czynu.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego należy określić jako niemały. Oskarżony godził bowiem w dobro prawem chronione, jakim jest zdrowie publiczne. Nadto Sąd miał również na uwadze fakt, że amfetamina należy do grupy tzw. narkotyków twardych, tj. bardziej niebezpiecznych dla zdrowia i życia. Nie bez znaczenia jest, iż oskarżony posiadał kilkadziesiąt porcji tej substancji i do tego oskarżony, nim zapadł jeszcze pierwszy wyrok w sprawie, to ponownie dopuścił się tego samego czynu.

Na korzyść oskarżonego wpływa fakt, iż nie był on dotąd karany sędownie.

Na jego niekorzyść działają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej opisane powyżej.

Wobec powyższego, Sąd uznał, iż adekwatną karą do popełnionych przez oskarżonego czynów, będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności. Czyny popełnione przez oskarżonego zagrożone są karą od 1 miesiąca do 3 lat pozbawienia wolności. Jednakże należy mieć na uwadze, iż czyny popełnione przez oskarżonego stanowią ciąg przestępstw, a więc Sąd mógł wymierzyć karę pozbawienia wolności w wysokości nawet do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, czyli do 4,5 roku pozbawienia wolności. Wobec powyższego należy wskazać, iż wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności mieści się w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i tym samym zdaniem Sądu nie przekracza ona stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonego.

Sąd nie znalazł podstaw, by orzeczoną karę pozbawienia wolności zawiesić warunkowo wobec oskarżonego, nawet pomimo tego, iż nie był on uprzednio karany sędownie. Trzeba przede wszystkim zwrócić uwagę na fakt, iż oskarżony popełnił dwa niemal identyczne czyny. S. K. posiadał podobną ilość środka psychotropowego i przy popełnieniu pierwszego (85,71 g netto) i przy popełnieniu drugiego czynu (73,35 g netto). Nadto za każdym razem posiadał ten sam środek psychoaktywny w postaci amfetaminy, a więc zaliczającej się do tzw. narkotyków twardych bardziej szkodliwych dla zdrowia. Do tego oskarżony za każdym razem posiadał środki odurzające będąc w tym samym miejscu – w swoim warsztacie samochodowym. Jednakże, co najistotniejsze, to oskarżony pierwszego czynu dokonał w dniu 23 sierpnia 2016 roku i mimo tego, iż został w związku z tym faktem zatrzymany przez funkcjonariuszy policji i doskonale wiedział, iż toczy się przeciwko niemu postępowanie o posiadanie narkotyków, to w niedługim czasie ponownie w tym samym miejscu posiadał podobną ilość tego samego środka odurzającego. Świadczy to o braku poszanowania przez oskarżonego porządku prawnego. Warto również nadmienić, iż po ujawnieniu pierwszego czynu, wobec oskarżonego zastosowany był wolnościowy środek zapobiegawczy w postaci dozoru policji. Zarówno prowadzone przeciwko oskarżonemu postępowanie karne oraz zastosowany środek zapobiegawczy nie stanowiły dla oskarżonego wystarczającej dolegliwości i nauczki, by odwieść go od popełnienia kolejnych przestępstw. Z uwagi na to, jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie dla oskarżonego wystarczającą i adekwatną dolegliwością za dokonane czyny, jednocześnie spełniając swoje wychowawcze cele, poprzez uświadomienie oskarżonemu swoją dolegliwością, iż popełnianie czynów zabronionych jest nieopłacalne. Orzeczona kara pozbawienia wolności jest krótkotrwała i tym samym nie spowoduje demoralizacji oskarżonego, a pozwoli mu na dokonanie przemyśleń dotyczących jego zachowania, co zwiększy szansę, iż w przyszłości oskarżony będzie szanował porządek prawny i nie popełni więcej czynów zabronionych.

W punkcie 2. wyroku Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci zabezpieczonych od oskarżonego środków odurzających. Zgodnie z art. 72 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, orzeczenie takie jest obligatoryjne w przypadku skazania za czyn z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W punkcie 3. wyroku Sąd orzekł także przepadek dowodów rzeczowych w postaci opakowań, w których przechowywane były narkotyki oraz wagi elektronicznej, uznając, iż były one przeznaczone do popełnienia przestępstwa. W związku z tym, iż w opakowaniach tych znajdowały się narkotyki, to niewątpliwym jest, iż służyły do

ich przechowywania, czyli służyły do popełnienia przestępstwa. Z kolei na wadze elektronicznej ujawniono śladowe ilości amfetaminy, co potwierdza, iż waga ta służyła do odmierzania porcji środków odurzających, a więc także służyła do popełnienia przestępstwa. Zgodnie z art. 44 § 2 k.k. Sąd może, a w przypadkach określonych w ustawie orzeka przepadek przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa. Z uwagi na powyższe Sąd uznał za zasadne orzeczenie przepadku powyższych przedmiotów.

W punkcie 4. wyroku Sąd obciążył oskarżonego wydatkami postępowania w kwocie 4498,56 zł i wymierzył mu stosowną opłatę. Oskarżony prowadzi własną działalność gospodarczą – prowadzi warsztat samochodowy i osiąga z tego tytułu stałe dochody. Wobec tego Sąd nie znalazł podstaw, by obciążać Skarb Państwa kosztami wywołanymi postępowaniem oskarżonego.